

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1063. Usque Ad Annum 1100

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1761

VD18 90117964

§. 34. Episcopi in Anglia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66363](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66363)

Sæculum XI. ceps hæc errata emendare vellent, in pace dimittuntur. Anno Coloniensis Privilegium Pontificis Abbatia Sigebergensis a se fundatæ concessum, & S. Cæsarii Martyris brachium Roma retulit.

A.C.1070.
vit. S. Anno
cap. 26. 34.
ap. Sur. 4.
Dec.

§. XXXIV.

Episcopi in Anglia.

In Anglia Rex novus Guilielmus, ubi Regnum sibi confirmatum vidit, ad omnia restauranda tum in Spiritualibus, tum in temporalibus animum adjecit. Indolem Anglorum adhucdum semibarbaram lenivit, moribus Francorum multo politioribus introductis. Ignaviam, ignorantiam, licentiam effrenam expulit, industriam, artem militarem, amorem literarum revexit. Paucis ut complectar omnia, ipso regnante novam omnino faciem Anglia induit. Anno postquam Guilielmus regnum auspiciatus fuisset quarto, nempe millesimo sexagesimo nono, antiquas Leges Anglorum, eodem modo, quo sub Sancto Eduardo Antecessore suo viguerant, confirmavit. Initium ab illis duxit, quæ ad Ecclesiam spectabant, & sermone Latino in Articulos viginti duos relatæ sunt. Earumdem etiam compendium lingua Romana, id est illius ætatis Francica, conscriptum. Primo pax stabilitur, seu via tuta omnibus, qui ad Ecclesias pergunt. Deinde agitur

Guil. Mal-
mesb. lib. 3.
p. 102.

tom. 9. Conc.

p. 1025.

agitur de modo crimen non satis demon-
stratum diluendi, & tandem census de-
narii S. Petro dari jubetur. Quandoqui-
dem Alexander Papa, epistola ad Regem
Guilielmum data, hunc censum persolvi
petierat, cujus pecuniæ pars ad conser-
vanda facta tecta Basilicæ Romanæ, Scho-
la Anglorum dictæ, impendebatur.

Guilielmus, subacta Anglia, illico do-
na magnificentia Regia digna ad Eccle-
sias Franciæ, Aquitaniæ, Burgundiæ, Ar-
vernæ, aliarumque provinciarum misit.
Inprimis Alexandro Papæ magnam vim
auri argentique ad præstandum S. Petri
Denarium, pretiosissimas vestes, atque
pro Vexillo, quod a Papa acceperat, ei-
dem Vexillum Regis Heraldici, in quo acus
Phrygia virum armatum textura aurea
elegantè expresserat, deferri jussit. A
Rege rogatus Alexander Papa tres Le-
gatos, Ermenfridum Episcopum Sedunen-
sem, Joannem & Petrum Ecclesiæ Roma-
næ Presbyteros, in Angliam misit, qui
Guilielmum in Festo Paschæ quarta Apri-
lis anno millesimo septuagesimo, quo sta-
biliores redderetur ejus auctoritas, secun-
do coronarunt.

Legati iidem Concilio Wintoniæ,
Rege jubente & præsentè celebrato, præ-
fuerunt, in quo Stigandus Archiepisco-
pus Cantuariensis ob triplicem causam
depositus. Primo quod præter Eccle-
siam

Sæculum XI.
A C. 1070.

ep. 8.

Gest. Guil.
p. 206.

vit. Lanfr.
n. 12.

Roger.
Oved p. 453.
tom. 9. Conc.
p. 1012.

Sæculum XI. A. C. 1070. siam Archiepiscopalem etiam Wintoniensem sibi retinisset. Secundo quod

Sup. l. LX. Sedem Cantuariensem, vivo Roberto Archiepiscopo, invasisset, & ejus Pallio usus fuisset. Tertio quod ipse Pallium accepisset a Benedicto Antipapa, totius Ecclesiæ Romanæ consensu excommunicato, & Sacram Sedem Simoniace occupante. Præterea Stigandus multiplicis perjurii & homicidiorum reus habebatur. Non nulli etiam ex ipsius Suffraganeis, tanquam indigni, depositi, scilicet ob vitæ licentiam, & ignorantiam tantam, ut etiam quæ præcipua Episcopi officia essent, nescirent. Agelmarus quoque Stigandi frater, Episcopus Anglorum Orientalium & aliquot Abbates depositi. Quippe Rex, ubi licebat, præcipuas Dignitates Anglis, qui ipsi suspecti erant, ablatas Normannis dabat. Et hoc quidem Historicorum Anglorum judicium; si autem Normannos audiamus, nullum Præsulem Guilielmus nisi hanc poenam meritum deponi jussit.

Ecclesiæ Angliæ.

In hoc Concilio, Episcopis aliis trepidantibus & pertimescentibus, ne privarentur sua Dignitate, Wulstanus Episcopus Vigorniensis Sacerdotali constantia petiit, Ecclesiæ suæ complures agros restitui, quos Aldredus Archiepiscopus sibi retinisset, a Sede Vigorniensis ad Eboracensem translatus, & qui Aldredo mor-

mortuo in potestatem Regis devenissent. *Sæculum XI.*
 Quia vero Sedes Eboracensis tunc vacabat, hujus causæ discussio ad aliud tempus dilata est, quo electus Archiepiscopus Ecclesiæ suæ jura posset defendere. Stigandum ab Archiepiscopatu Cantuariensi dejectum, quoad vixit, Rex in carcere Wintoniensi detinuit, ubi parcissime iis, quæ ipsi impensis Regis præbebantur, vivebat. Cumque non nunquam amici monerent, ut se ipsum melius haberet, jurejurando affirmabat, nec obolum in sua esse potestate. Nihilominus postquam e vita migravit, inventi sunt thesauri immensi, in terram defossi, quorum clavem e collo pendentem gestabat.

*A.C. 1070.**Malmesb. Pontif. l. 1. p. 205.*

Die autem Pentecostes Rex apud Windleshoram Eboracensem Archiepiscopatum Thomæ Canonico Bajocensi, & Valcelino Capellano suo Præsulatum Wintoniensi Ecclesiæ dedit. Altera die ejus jussu Legatus Ermenfridus, Joanne & Petro Cardinalibus Romam reversis, Synodum celebravit, in qua Algericus Episcopus Saxonum meridionalium depositus, & custodiæ traditus. Complures etiam Abbates depositi. Tum Rex Capellanis suis Alfracto Orientalium Anglorum Præsulatum, & Stigando Saxonum meridionalium Episcopatum dedit.

Roger.

H 5

Non

Sæculum XI. Non nullos etiam Monachos Normannos
A.C. 1070. Abbatiis præfecit.

§. XXXV.

Lanfrancus Archiepiscopus Cantuariensis.

vit. c. 5. n. 11. At vero Ecclesiam Cantuariensem, Primatum in Anglia tenentem, Rex Lanfranco destinavit, cui prius Abbatiam S. Stephani Cadomi contulerat. Maurilio equidem Archiepiscopo Rotomagensi anno millesimo sexagesimo septimo fatis functo, Clerici populusque collecti Lanfrancum eligere statuerant; sed ipse omnibus viribus repugnans Dignitatem vitavit, causatus fatis oneris sibi esse Abbatiam suam, quam etiam, si honestus prætextus occurrisset, abdicasset. Itaque Rex ad Ecclesiam Archiepiscopalem Rotomagensem transire iussit Joannem, quem antea Ecclesiæ Abrincensi præfecerat, atque ut consensum Papæ ad hanc Translationem obtineret, Lanfrancum Abbatem Romam misit, qui inde Joanni Archiepiscopo Pallium retulit. Is Sedem Rotomagensem annis duodecim occupavit.

Cum igitur Regi Guilielmo fixum ratumque esset, accedente consilio Procerum, Lanfrancum in Sedem Cantuariensem evehere, Legatos Ermenfridum, Episcopum Sedunensem, & Hubertum
 Sub-